

*Rendben van, Józsikám!
De most a kedvemért
ne beszélj egy percig,
mert éles a penge,
megvághatom arcod!*

*De én csak beszéltem,
mondtam a magamét,
s mikor Prétor Károly
meg is megborotvált,
úgy éreztem, húz, vonz,
kiált értem, kiált
a fehér vetett ágy.*

*Legott lefektettek,
hasra fordítottak,
s mintha szűnyog csípett
volna meg altájon,
picit megrándultam,
s alig telt el három
röpke perc, túl voltam
hetedhét határon:*

*vitt, sodort magával
az álom, az álom.*

RÓZSA ENDRE

Fél évszázad

UTASSY JÓZSEFNEK

*Én azt hiszem, hogy soraidra
a kőlavina rávall:
ami egyszer elindította,
azt sodorja magával,*

*nagy könnyek peregnek: a sziklák,
és ég zeng; zúg a tundra!
Csak mi maradunk egyre inkább
vadorzó önmagunkra.*

*És azt is hallom: szavaidtól
szél süvölt – majd visszhangja elnyel.
Amit leírt és le nem írt toll,
faggatja, mi az ember,*

*mi az, mi zúdul hömpölyögve:
áll a csúcson az agg fa,
s mit kibiccentett – száll örökre
magunktól távolabbra,*

*szavaként az
időbe zárva vissza!*